

РЕШЕНИЕ

№ 3950

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **615** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Жалбоподателят И. А. К., ЕГН [ЕГН] с адрес по лична карта: [населено място],[жк], ул. 111, бл. 009, вх. В, ет.1, ап. 3 чрез процесуалния представител А. Н. Ж. - адвокат от САК с адрес на кантора: [населено място],[жк], [жилищен адрес] с жалбата до съда от дата 03.01.2013г. и уточнение от 28.01.2013г. оспорва като нищожна и незаконосъобразна Заповед №91-З.-1042 от 13.12.2012г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане-Л.“.

Твърди, че Заповед № 91-З.-1042 от 13.12.2012 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане" – Л., е постановена в несъответствие с целта на закона, при противоречие с материалноправните разпоредби, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, неспазване на установената форма.

Това било така, защото преценката извършена от органа не кореспондира с представените пред него доказателства и не са изяснени от административния орган фактите и обстоятелствата от значение за случая. Не са протоколирани и обсъждани дадените от жалбоподателя обяснения и възражения. Счита, че подзаконовата норма на чл. 10 ал. 1 т. 4 от ППЗСП съответства на по - високата по степен норма на чл. 11 ал. 2 от З., която допуска социални помощи да се получават, само след като лицата са изчерпали всички възможности за самоиздръжка. Къщата в [населено място] е доказано, че е единствена собственост и не може да бъде източник на достатъчно доходи за покриване дори на гарантирания минимален доход и жалбоподателят

положил максимални усилия за извличане на доход от имот, предвид липсата на търсене на жилища под наем в това населено място, където обикновено собствениците плащат на някое лице да живее или посещава къщата с цел да не се разграбва и руши имота. Затова поддържа, че административният орган неправилно е приложил материалния закон. В този смисъл изводите на административният орган били превратни и тенденциозни и взети в нарушение на духа и разума на законодателят.

Налице били и писмени самопризнания на МТСП -АСП - ДСП - Л., от които се доказвало, че единствените доходи не са достатъчни тъй като са само 25 лв. на месец от отдадена под наем недвижима собственост. Това било и предмет на социалното проучване в два социални доклада от 10.09.2008г. на МТСП - АСП - ДСП - [населено място], направени по изрично искане на МТСП -АСП -ДСП -Л..

Заповед № 91-З.-1042 от 13.12.2012 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ -Л. била издадена и при допуснато съществено нарушение на административнопроизводственото правило, актът да се издаде след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая, съобразно чл. 35 от АПК.

Не били изложени допълнителни мотиви, както и не били събрани всички относими за спорното право доказателства

Жалбоподателят счита и, че като доход следвало да се приеме реалния брутен приход на молителя, а не правото му да получи определена сума след като това право не е реализирано. В допълнение на изложеното поддържа, че в същия смисъл е залегналата в чл.11, ал.1 З. воля на законодателя, според която социалните помощи са средства в пари и/или в натура, които допълват или заместват собствените доходи до основните жизнени потребности или задоволяват инцидентно възникнали потребности на подпомаганите лица и семейства. В текста изрично е записано, че тези помощи касаят основни жизнени потребности и целта им е да ги задоволяват, поради което това следва да става ежедневно и непрекъснато, т.к. не би могло пропуснатото да се компенсира в бъдеще.

Предвид гореизложеното моли съдът да прогласи за нищожна Заповед № 91-З.-1042 от 13.12.2012 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., респ. да я отмени като незаконосъобразна.

Представя писмени бележки по делото от дата 10.06.2013г.

Ответникът по делото Директор на Дирекция „Социално подпомагане“-Л. оспорва по същество жалбата до съда, като счита същата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Представя писмени бележки от дата 10.06.2013г.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Софийска градска прокуратура не е изпратила представител по делото и не изразява становище по жалбата на И. А. К..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от И. А. К., който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл.147, ал.1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 от АПК. Това е така, защото Решение №РД-01-726 на Директора на АСП [населено място], е издадено на 28.12.2012г., а жалбата до Административен съд София град, е подадена на 03.01.2013г. и заведена

с вх.№ 172 по описа на регистратурата на съда.

Установява се от приложената молба-декларация на жалбоподателя, че производството пред Директора на Дирекция „Социално подпомагане“-Л., е започнало с молба на жалбоподателя от дата 16.11.2012г. с вх.№ 91-З.-1042.

В графа „помощ за“, лицето е посочило, че желае да му се отпусне месечна помощ за задоволяване на жизнено необходимите му нужди, тъй като противозаконно бил обявен за луд и не може да работи. Отбелязал е в молбата, че е безработен, като здравословно състояния с”ЛКК”.

Към датата на подаване на молбата-декларация, жалбоподателят има ненавършило 18 години дете Ю. И. К., което посещава училище и не е на пълна държавна издръжка. В раздел V „доходи на семейството”, жалбоподателят е уточнил, че получава общо 110 лв., от които като наем на стая сумата в размер на 25 лева. Обитава жилище от една стая, както и притежава къща в [населено място], което е единственото жилище за него и децата му. Към молбата –декларация е вписал, че прилага и медицинско удостоверение № 1485 от 26.10.2012.

По делото съдът е приел като доказателства относно социалното състояние на жалбоподателя и два социални доклада за потребностите на пълнолетните му вече деца А. И. К. и Ю. И. К..

По делото не е спорно, а това с установи и от докладите, че жалбоподателят е разведен от 21.02.2003г., както и, че родителските права са били предоставени на майката, а той е бил осъден да им заплаща издръжка в размер на 50лв.

Видно е от оспорената Заповед №91-З.-1042 от 13.12.2012г., че същата е издадена на осн.чл. 13, ал.2 от З. и чл.28 от ППЗСП, че е болдван текста „отказвам” , като на лицето е отказано предоставяне на месечна помощ на осн.чл.9 от ППЗСП.

Като мотиви в заповедта е посочено, че жалбоподателят е декларирал, че притежава недвижим имот в [населено място]. Социалните органи са приели, че този имот може да бъде източник на допълнителни доходи. В чл.10 ал.1, т.4 от ППЗСП, не било предвидено изискване от имота да има реално получаване на доходи, а само и възможно обективно да се получават такива. Жалбоподателят само декларирал, че получава доходи, без да представя доказателства за това. Отделно от горното притежавал и собственост от жилище в бл.009 в [жк], след смъртта на майка си, където е постоянният му адрес. Лицето затова не отговаряло на условията по чл. 10, ал.1, т.4 от ППЗСП.

Установи се от Решението на Директора на Р., АСП №РД 01-726 от 28.12.2012г., че същото е постановено в едномесечен срок считано от датата на издаване на оспорената заповед и по подадената от И. А. К. жалба, постъпила на 18.12.2012 г. в Дирекция „Социално подпомагане” – Л..

С решението си административният орган, е отхвърлил жалбата на лицето и потвърдил Заповед № 91-З.-1042 от 13.12.2012 г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане” - Л. за отказ на месечна помощ на основание чл. 9, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане.

Административният орган се позовава на чл. 9, ал. 1 от ППЗСП, според който право на месечна помощ имат лица и семейства, чийто доход за предходния месец е по-нисък от определен диференциращ минимален доход и отговарят на условията на чл. 10, чл. 11 и чл.12 от ППЗСП. Органът признава, и че за определяне на социалната помощ, респ. дали лицето има право да я получи, следва да се вземе предвид

диференцирания минимален доход определен по ППЗСП.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП, месечна помощ, в това число и целева помощ за отопление се отпуска при условие, че лицата и семействата не притежават: движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, която може да бъде източник на допълнителни доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството.

С решението е прието, че молбата на жалбоподателя от 16.11.2012г. е за отпускане на целева помощ за отопление. Същата била неоснователна тъй като г-н И. А. К. е декларирал, че притежава недвижима собственост - жилищен имот в [населено място]. Посоченият недвижим имот може да бъде и е източник на допълнителни доходи. В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП не е предвидено изискване от имота реално да се получават доходи, а само да е обективно възможно такива доходи да бъдат получавани. В конкретния случай, г-а н К. е декларирал, че получава 25,00 лева наем от къщата в [населено място].

Видно е от справка от база данни „Население” от дата 30.11.2012г., че жалбоподателят има преживели баща, брат и сестра, респ. починал брат, а децата му към настоящия момент са пълнолетни.

Според справка на страница 27 от делото, жалбоподателят е получавал до 21.03.2012г. помощи за дете на осн.чл. 7 от ЗСПД, в размер на 35лв., толкова, колкото е декларирал и в молбата-декларация от 16.11.2012г.

Жалбоподателят с оглед здравословното си състояние, се води на диспансерно наблюдение, за което е представено с административната преписка и медицинско удостоверение №1485 от 26.10.2012г.

За да се издаде оспорената заповед, социалните органи, са изготвили Социален доклад, който се намира на ст.39-30 от делото.

От същият се установява, че лицето не е регистрирано в Бюро по труда, не представя трудова книжка. Живее само с малкия си син Ю., ученик в 90 СОУ, а баща му на село. В доклада е посочено, че лицето се води на диспансерно наблюдение, съгласно обсъденото по-горе медицинско удостоверение.

Доходът на семейството на жалбоподателя, за предходния месец, е в размер на 110лв., от които 25лв. наем на недвижим имот. Установи се от доклада, а така също и от справката от база данни „Население”, че жалбоподателят има в наследство имот с площ от 91,61 кв.м. от починалата му майка, който е бил придобит приживе от нея и баща му в режим на СИО.

Не се спори, между страните, а това се установи и от доклада, че жалбоподателят притежава недвижим имот, в [населено място], който отдава под наем.

В доклада е отразено и, че жалбоподателят не е пререгистриран след 01.01.2012г. в Агенцията по вписванията.

В социалният доклад не е посочен диференцирания минимален доход за лицето и семейството му. Следвало да се постанови отказ за предоставяне на помощ, защото лицето реализира доходи от имот в размер на 25лв., както и притежава съсобственост от ап.009 в[жк].

За извършения социален доклад се представи и ксерокс-копие на протокол относно присъствие на жалбоподателя в ДСП „Л.”, който не сочи на релевантни за спора факти.

Видно е от Заповед № 154 от дата 10.05.2007г., че с нея К. Е. Я., е преназначена на длъжност Директор на ДСП „Л.”, като заповедта ѝ е връчена на 14.05.2007г. Заповедта

е постановена на осн.чл. 82, ал.1 вр. с чл.9, ал.2 от Закона за държавния служител. Установява се от справка на Агенция по вписванията, макар и адресирана по друго дело, че за периода от 01.11.1990г. до 04.01.2013г. няма вписвания, отбелязвания и заличавания на името на жалбоподателя.

Според справка за актуално състояние на всички трудови договори на жалбоподателя, в масива на ТД на НАП има данни за две фирми-"Х.-1" и „С.-95", както и договори от 01.01.2009г. и от 01.01.2000г.

Ответникът следваше да докаже, че съществуват трудови договори сключени с лицето, както и участие в търговски дружества.

До приключване на устните състезания по делото ответникът не представи такива доказателства, с оглед правомощията си които е имал по чл.35 и чл.36 от АПК. Този извод на съда се потвърждава и от Удостоверение за деклариранни данни от 05.02.2013г. на ТД на НАП [населено място]. Според друго Удостоверение за деклариранни данни от дата 21.01.2013г. на ТД на НАП, едноличният търговец „И.-И. К.", е заличен считано от 01.01.2012г., както и няма подадени декларации по чл.50 от ЗДДФЛ.

В съдебно заседание на 19.02.2013г. по реда на чл.176 от ГПК и след зададени му от ответника въпроси, жалбоподателят е отговорил, че законната му регистрация за контакт с администрацията, е в [населено място], [жк], бл.009. Настоящият му адрес от края на 2000г. е в [населено място].

От доказателствата по делото-разпит на свидетеля посочен от жалбоподателя-А. Х. К. и приложеното по делото Удостоверение за наследници на Ц. Й. К. от дата 14.02.2013г. се установи, че същата е починала на 06.01.2009г., поради което бащата на жалбоподателят не би могъл да придобие по давност идеалната част от имота в [жк], бл.009. Това е така, защото към датата на разпита му през 2013г. не са изтекли поне 5 години, считано от 06.01.2009г., съображения, за което съдът ще изложи по-долу.

За установяване твърденията за неоснователност на жалбата, ответникът представи допълнително два броя социални доклада относно децата на жалбоподателя/стр.74-78/, които са неотнормими за спора по делото, вкл. и защото децата към настоящия момент, са пълнолетни.

Съгласно справка от 14.03.2013г. на отдел Местни данъци и такси „Л.", за Ц. Й. К. има декларирана собственост от 1998г., а същата е отписана като собственик с коригираща декларация от 2009г.

Доколкото жалбоподателят заяви изрично в съдебно заседание на 19.02.2013г., че е собственик на имот в [населено място]-жилище с Р. от 240кв.м., то следва да се приеме като доказателство, за същото обстоятелство и Удостоверение за деклариранни данни от 04.03.2013г. на Обл.П., общ.К., [населено място].

Видно е от Писмо на АСП „Р.", че И. К. притежава 2/20 от жилище с площ от 342 кв.м., 2/20 от жилище с площ от 29 кв.м., 2/2 ид.ч. от земя с площ от 1190 кв.м., S ид. част от жилище от 240кв.м.

Писмото се оспори от жалбоподателя в съдебно заседание на 26.03.2013г. и тъй като ответникът ще се ползва от оспореният документ, за да установи правото на собственост на жалбоподателя, съдът му е издал нарочно съдебно удостоверение за да установи спорните факти, свързани с притежавана собственост от жалбоподателя.

Последният представи допълнително две справки-Удостоверение за деклариранни данни от дата 15.03.2013г., според което лицето не е подало Г. и за отчетната 2012г.

по чл.50 от ЗДДФЛ, а според това от ТД на НАП, за жалбоподателя не са плащани осигурителни вноски за периода от 01.03.2012г. до 31.03.2013г.

Установява се от Експертно решение №0627 от дата 06.03.2013г., че на жалбоподателя е определена степен на увреждане от 71%. Видно от решението, заболяването е констатирано на 22.11.2012г., който запис не се оспори от ответника.

Досежно доказване на декларираните от жалбоподателя недвижими имоти на територията на общ.Р., съдът е изискал декларации за вписани данни по чл. 14 от ЗМДТ на името на И. К.. Такава декларация е представена по делото от стр. 100 и сл.до стр.108 от делото.

Видно е от писмо на Териториално поделение на Н. от дата 11.04.2013г., че на жалбоподателя, се отпуска лична социална пенсия за инвалидност в размер на 121, 00 лева и от 01.04.2013г. Действието на тази заповед е занапред.

С оглед указанията на съда да представи какъв е бил диференцирания минимален доход на жалбоподателя, ответникът с писмо по делото от дата 19.04.2013г., представи такъв, който към дата 06.12.2012г., е възлизал на 124,15 лева, от които за жалбоподателя лично-65 лева, а за детето му Ю. К. в размер на 59, 15лв./писмо изх.№ 241 -345 от 19.04.2013г./.

По делото допълнително се представиха с писмото от 22.04.2013г. на Общ.К., копие от декларация на жалбоподателя от дата 22.04.2009 относно притежаване на идеална част от жилище от 342 кв.м., от 29 кв.м. и на S ид.ч. от жилище в [населено място] с площ от 240кв.м.

По делото съдът прие като доказателство коригираща декларация на бащата на жалбоподателя по чл.14 от ЗМДТ с вх.№ 1496 от 29.05.2009г. с приложено към нея извлечение от акт за смърт №1 и договор за продажба на държавен недвижим имот по НДИ от 1992г. Доколкото не се установява друго, съдът приема, че съпругата на А. К., го е придобила именно в режим на СИО с купувача и неин съпруг.

Същата коригираща декларация се представи и за лицето Ц. К., която е декларирала имота в [жк], бл."009".

По делото се прие като доказателство и декларация подадена от И. А. К. на лист. 172 и сл. от делото и по чл. 14 и параграф 2 от ПЗР на ЗМДТ.

Установява се от същата, че лицето е декларирало имот в [населено място], който е електрифициран. В имота обаче няма водопровод, канализация, Т., както и около имота. Последният граничи с пътна асфалтирана настилка. Декларираното касае само сграда на две етажа.

Частта от декларацията на жалбоподателя до 6 стр. вкл. носи подписа на жалбоподателя. От нея се установява и, че този имот се придобил в режим на СИО с неговата съпруга М. К..

На стр. 176 от делото се представя допълнителна декларация от А. Х. К. от дата 30.09.2009г., която не носи подписа на лицето А. К., т.с. не е подписана от него. От същата е видно, че има допълнителен имот в [населено място] по договор за дарение от 1988г.

За част втора към декларацията от 30.09.2009г., е посочено жилищна сграда на 3 етажа, построена през 2009г. с Р. от 342 кв.м., жилище от 29 кв.м от 1974г.

В съдебно заседание от 31.05.2013г., а преди това и в писмена молба по делото, жалбоподателят е оспорил тази декларация от дата 30.09.2009г подадена от бащата А. К., с твърдения, че има дописвания, прибавки и

добавки в нея, респ. не е подписвана от декларатора, което опровергава и материалната й доказателствена сила като писмен документ.

В съдебно заседание на 31.05.2013г. ответникът признава, че не е взел предвид записите в тази декларация, сочещи на притежание от страна на жалбоподателя на недвижимата собственост. Ответникът е поискал в съдебно заседание от 31.05.2013г., съдът да задължи третото неучастващо в процеса лице А. К. , да представи доказателства по делото, защо е деклариран като собственик на по 1/20 ид.ч. от имотите в [населено място] и жалбоподателя.

Доколкото обаче с това доказателствено искане, не може да се установи по безспорен начин, че жалбоподателят е собственик на тези имоти, съдът не го е допуснал.

В последното по делото съдебно заседание на 31.05.2013г., съдът е приел оспорените от жалбоподателя клетвен лист на К. Я. и копие от длъжностната характеристика на лицето от дата 28.02.2013г., респ. Заповед №487 от 24.02.2003г. на Изпълнителния директор на АСП, според която К. Я. била назначена и като държавен служител.

От правна страна, съдът намира следното:

Подадената от жалбоподателя жалба против Заповед №91-З.-1042 от 13.12.2012г., е подадена срещу акт, който подлежи на обжалване според чл.98, ал.2, изр. второ от АПК.

Съобразно нормата на чл.168 от АПК съдът извършва проверка на действителността и законосъобразността на оспорения пред съда индивидуален административен акт, каквато безспорно се явява Заповед № 91-З.-1042 от 13.12.2012г. на Директора на ДСП „Л.“ и в хипотезите на чл.146 от АПК относно нейната законосъобразност.

В конкретният случай съдът намира, че органът издал оспорения административен акт, черпи своите правомощия от нормата на чл.28 от ППСЗП. Според цитираната норма, както е и в случая, в 7-дневен срок от изготвянето на социалния доклад /06.12.2012г./, Директорът на дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед съгласно приложение № 3. Съдът приема за установено въз основа на цитираните по-горе две заповеди от 24.02.2003г. и от дата 10.05.2007г., че К. Е. Я., е държавен служител, който е преназначен на длъжност Директор на ДСП „Л.“. Заповедта за преназначаване ѝ е връчена на 14.05.2007г. Същата е постановена на осн.чл. 82, ал.1 вр. с чл.9, ал.2 от Закона за държавния служител. Следователно дори и да няма изричен акт за встъпване в длъжност „Директор на ДСП Л.“, лицето с фактическото изпълнение на длъжността и съблюдаване на законовите правомощия, които има, всъщност е започнало да изпълнява вменените му със закон правомощия.

В този смисъл, доколкото последните произтичат пряко от Правилника за прилагане на З., то не е необходимо правомощието ѝ да издава заповеди по чл.28 от ППСЗП, да е изрично вписано в длъжностната характеристика. Следователно, оспорената заповед не е нищожна като постановена от некомпетентен орган.

Жалбоподателят оспори формата на административния акт, с твърдения за неговата нищожност и на това основание.

В случая съдът намира и видно от приложената по делото заповед, предмет

на спора, че същата е постановена по образец №3 от Правилника. Затова неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя, че не е спазена предвидената от закона форма на издадения административен акт. Действително в заповедта в текстовата ѝ част, не е посочено, че е издадена от ДСП „Л.“, но доколкото същата носи печат именно на териториалното поделение на ДСП, „Л.“, за жалбоподателят е известен авторът и органът издал оспорената заповед. От съдържанието на заповедта и тъй като е в потъменен шрифт именно думата „отказвам“, съдът намира, че административният орган е изразил недвусмислено воля за отказ от отпускане на замолената от страната помощ.

При тези констатации, следва да се приеме, че административният акт не е нищожен като постановен при нарушаване на изискванията за форма на акта. Същият е постановен в съответствие с чл.146 т.1 и чл.146 т.2 от АПК досежно формата на акта.

Относно твърдените нарушение на административнопроизводствените правила, които се явяват съществени и нарушение на материалния закон, съдът намира следното:

Съгласно чл.1 ал.1 и ал.3 от Закона за социалното подпомагане, ред. ДВ бр. 32 от 2012 г., в сила от 24.04.2012 г., се уреждат обществените отношения, свързани с гарантирането на правото на гражданите в Република Б. на социално подпомагане чрез социални помощи и социални услуги. Социалното подпомагане се предоставя по начин, който запазва човешкото достойнство на гражданите, и се основава на социална работа, като се прилага индивидуален подход и комплексна оценка на потребностите на лицата и семействата.

На основание чл. 12, ал. 4 З. условията и редът за предоставяне на социални помощи се уреждат с правилника за прилагане на закона. Съгласно чл. 8 ППЗСП социалните помощи се отпускат по постоянния адрес на лицата, на който се извършва и социалната анкета. Според чл. 10, ал. 1, т. 2 от ППЗСП, месечна помощ се отпуска, ако лицата или семействата не са регистрирани като еднолични търговци и не са собственици на капитала на търговско дружество.

По делото е безспорно установено, че Ю. И. К., към момента на подаване на молбата- декларация от 16.11.2012г. за отпускане на месечна парична помощ по чл. 9 от ППЗСП не е навършил 18 години, учи не на пълна държавна издръжка и живее в едно семейство с баща си. Според § 1, ал. 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ППЗСП "семейството" включва съпрузите, ненавършилите пълнолетие деца, както и навършилите пълнолетие, ако продължават да учат, до придобиване на средно общо или професионално образование, но не по-късно от навършване на 20-годишна възраст. Бащата е самотен родител по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на ППЗСП.

Установи се от обсъдените по-горе писмени доказателства поотделно и в своята съвкупност, че към датата на подаване на заявлението, жалбоподателят не участва в търговски дружества или като едноличен търговец, няма сключени граждански и /или трудови договори, които да са източник на приходи.

Съобразно правилата на чл. 5 и 6 от Закона за наследството, жалбоподателят е собственик на 1/10 ид. част от жилище на своите родители в[жк]бл. 009. Тъй като кратката придобивна давност по чл.70 и сл. от Закона за собствеността започва да тече по отношение на идеалната част от имота в[жк], най-рано от датата на смъртта на Ц. К.-06.01.2009г., то към настоящият момент бащата на жалбоподателят не може да бъде собственик на съответните идеални части /освен собствените 4/10 от имота в ж.к.Л./. Придобивната давност приживе между съпрузите А. и Ц. К. и по отношение на общия им имот, в режим на СИО, също не може да тече. Затова трябва да се приеме въз основа на удостоверението за наследници по делото на Ц. К., че жалбоподателя след нейната смърт притежава само 1/10 ид. част от апартамента в[жк].

Съгласно чл.10, ал.1, т1, б."б" от ППЗСП, за двучленно и тричленно семейство, същото следва да обитава поне двустайно жилище. В случая обаче жалбоподателят и синът му Ю. К. и към датата на постановяване на оспорената заповед, според социалния доклад обитават само част от него-1 стая.

По делото не е спорно, че жалбоподателят е собственик на S ид. част от къща с Р. от 240 кв.м., както и, че същият реализира доход от наем от 25лв., към датата на подаване на молбата.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ППЗСП, право на месечна помощ имат лицата и семействата, чийто доход от предходния месец е по-нисък от определен диференциран минимален доход. Те трябва да отговарят и на изискванията на чл. 10, чл. 11 и чл. 12 от ППЗСП. Според чл. 9, ал. 2 ППЗСП, основа за определяне на диференцирания минимален доход е гарантирания минимален доход, чийто месечен размер се определя с акт на Министерския съвет. В чл. 9, ал.5 ППЗСП е посочено, че размерът на месечната помощ се определя като разлика между диференцирания минимален доход или сумата на диференцираните минимални доходи и доходите на лицата или семействата от предходния месец.

По делото съдът намира, че в нарушение на цитираните по-горе разпоредби административният орган изготвил социалния доклад, послужил и като основание за издаване на оспорената заповед, не е посочил диференцирания минимален доход на семейството. Това ответникът е сторил след изрични указания на съда, като е изчислил, че този доход към дата 06.12.2012г., възлиза на 124,15лв., което е повече от доходът, който декларира лицето в размер на 110 лв. Ответникът не е отчетел, че независимо от декларирания доход от 25 лева наем, отново доходът на семейството на жалбоподателя към датата на подаване на молбата-декларация от 16.11.2012г. и към датата на постановяване на оспорената заповед-06.12.2012г., е по-малък от посочения по-късно диференциран минимален доход.

Следователно, това е нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на акта, което е съществено. Това е така, защото въз основа на него, административният орган е нарушил закона-чл.9 от ППЗСП, постановявайки оспорената заповед.В допълнение следва да се посочи и, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на месечна помощ за семейството му, а не молба за целева помощ за отопление, както неправилно е изтъкнал в решението от 28.12.2012г.

Посочването на този диференциран минимален доход в Решение №726 от 28.12.2012г., не санира констатираната от съда незаконосъобразност на акта. В заповедта от 06.12.2012г. и в писмените бележки по делото на ответната страна от дата 10.06.2013г., депозирани по реда на чл.149 от ГПК, се сочи, че жалбоподателят не е представил доказателства за дохода от 25 лв. При тези безспорни данни съдът намира, че ответникът е могъл и е бил длъжен служебно да се снабди с доказателства за реалния доход от имота в [населено място] или същият е могъл съобразно правилото на чл.30, ал.2 във вр. с чл.29, ал.2, изр. последно от АПК, да уведоми жалбоподателя да отстрани недостатъците в подаденото от него заявление, с указания, че при неотстраняването им, производството по заявлението ще бъде прекратено. Чак след изчерпване на тази процедура, може да се направи извод, че заявителят и жалбоподателят по делото, не е изпълнил задълженията си по подадената молба-декларация от 16.11.2012г. Това е друго съществено процесуално нарушение на съдородниствените правила, довело и до неправилното прилагане на материалния закон.

Не се установява, жалбоподателя да работи към момента на подаване на молбата-декларация, което бе в тежест на ответника, следователно съдът намира, че същият е бил безработен към дата 16.11.2012г.

Подзаконовата норма на чл. 10 ал. 1 т. 4 от ППЗСП съответства на по - високата по степен норма на чл. 11 ал. 2 от З., която допуска социални помощи да се получават, само след като лицата са изчерпали всички възможности за самоиздръжка. Къщата в [населено място] е доказано, че не може да бъде източник на достатъчно доходи за покриване дори на гарантирания минимален доход на лицето.

Безспорно в случая единствените доходи не са достатъчни тъй като са само 25 лв.на месец от отдадена под наем недвижима собственост.

Видно от чл. 13, ал. 3 от Закона за социално подпомагане (З.) отказът за отпускане на социални помощи задължително се мотивира. Мотивите на административния акт (какъвто несъмнено е отказът по чл. 13, ал. 3 З.) са кратко изложение на фактическите и правни основания за неговото издаване (арг. чл. 59, ал. 2 АПК).

Заповед № 91-З.-1042 от 13.12.2012 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ -Л. е издадена и при допуснато съществено нарушение на административнопроизводственото правило актът да се издаде след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая, съобразно чл. 35 от АПК. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 36, ал.1 от АПК изрично формулира задължението на административния орган служебно да събира доказателства за изясняване на фактите и обстоятелствата по поставения пред него за разрешаване въпрос. Не са изложени допълнителни мотиви, не са събрани всички относими за спорното право доказателства относно възможността да се реализират доходи от имущество на И. К..

Посоченият по-горе израз – в чл.10 – „да не притежават движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, с изключение на случаите по т. 1, която може да бъде източник на доходи,“ обосновава правен извод в хипотезиса на правната норма.

Не е ясно административният орган въз основа на какви факти е направил

този извод. В мотивите на оспорената заповед такива факти не са посочени. Единствените фактически установявания на ответника са в социалния доклад, където са възприети твърденията на жалбоподателя, че реализира доход от ваем на стая в размер на 25лв. от имота си в [населено място]. Неизясняването на тези важни за спорното материално право обстоятелства обуславят освен неточното прилагане на материалния закон, но и издаването на процесната заповед при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Така и Решение на ВАС от 22.05.2012г., постановено по адм. дело №12783/2011г. на VI отд.

В чл.10 от ППЗСП изрично е предвидена минимална жилищна площ, което предполага поне едното от жилищата са се изключи от преценката, сторена в обжалваната заповед, а именно, че лицето притежава недвижима собственост, която може да бъде източник на допълнителни доходи. Именно поради нормата на чл.10, ал.1, административният орган следва да посочи по отношение на кой точно имот счита, че може да бъде източник на допълнителни доходи, което безспорно не е сторено в оспорената заповед.

В хода на делото се установи, че към дата 22.11.2012г., жалбоподателят е страдал от заболяване, довело до неговата намалена работоспособност, съгласно експертното решение на ТЕЛК от 06.03.2013г. по делото. Тези обстоятелства не са съобразени и обсъдени от ответника, който е възприел цитираната в социалния му доклад медицинска бележка, че лицето са води на медицински отчет. Обстоятелството, че на лицето е определена социална пенсия от дата 01.04.2013г., поради установената група инвалидност, има действие занапред и не може да повлияе върху определяне на дохода на И. К. към дата 06.12.2012г.

В хода на делото се установи, че бащата на жалбоподателя е декларирал допълнителна недвижима собственост с декларацията си от 30.09.2012г., която би имала отношение и към допълнително право на собственост на жалбоподателя. Безспорно е, че И. К. не е декларирал в молбата си от 16.11.2012г. тази недвижимост. Действително ако се укаже, че жалбоподателят има и допълнително имущество освен вече заявеното таково и реализира доходи от него, той няма да може да ползва социална помощ по чл.9 от ППЗСП, но само занапред.

Самият допълнителен имот в [населено място] /земя 1192 кв.м. жилище от 29 кв.м. и сграда 342 кв.м./, би бил индиция, че жалбоподателят може да реализира допълнителен доход. Индицията обаче е факт, от който се прави заключение за съществуването на друг факт, правнорелевантен за съответния правен спор. Правнорелевантният факт в случая, очевидно възприет от ответника като фактическо основание на неговия отказ, е възможността жалбоподателята да реализира допълнителен доход от този имот.

Административният орган в лицето на процесуалният представител на ответника сам призна в съдебно заседание по делото от 31.05.2013г., че не е изследвал притежаваната от жалбоподателя друга недвижима собственост, извън вече заявената от него. По същество ответникът въведе в хода на делото, вкл. и в писмените бележки от дата 10.06.2013г., като допълнителен аргумент за отказа и правото на идеална част от друга недвижима

собственост, която жалбоподателя притежава. Това допълнително основание, не е посочено като такова, обосноваващо отказа на администрацията да отпусне съответната социална помощ. Поради което и настоящият съдебен състав намира, че не следва да се произнася по него.

Само за пълнота следва да се посочи и, че в нормата на § 5, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за търговския регистър (ЗТР), в сила от 01.01.2012 г. (в редакция в сила към тази дата) изрично е предвидено, че "...едноличните търговци и клоновете на чуждестранните търговци, за които не е поискана пререгистрация в срока по § 4, ал. 1, се считат за заличени от 1 януари 2012 г...". Ответникът не е събрал никакви доказателства в тази насока и относно регистрирани на името на жалбоподателя еднолични търговци, респ. участие в юридически лица по ТЗ. Няма и доказателства, жалбоподателя да е бил осигурено лице, по трудови договори, ако изпълнява такива. Единственото допълнително плащане на жалбоподателя е от 01.04.2013г., във връзка с отпуснатата му пенсия с оглед степента на инвалидизация, която има.

При тази констатация съдът намира, че оспореният административен акт не е съобразен с материалния закон, постановен е при липса на мотиви и при съществено нарушаване на административнопроизводствените правила за неговото издаване..

Съдът намира и, че актът не отговаря на целта на чл.1 ал.3 от З., а именно, че социалното подпомагане се предоставя по начин, който запазва човешкото достойнство на гражданите, и се основава на социална работа, като се прилага индивидуален подход и комплексна оценка на потребностите на лицата и семействата. Такъв индивидуален подход и комплексна оценка на потребностите на жалбоподателя и неговото семейство, не е сторен, което от своя страна накърнява и човешкото ѝ достойнство.

Не се констатира други пороци на обжалвания административен акт, отделно от упоменатите по-горе в съответствие с норма на чл.146 от АПК.

По изложените съображения настоящият състав счита, че жалба е основателна и следва да се отмени. На основание чл. 173, ал. 2 АПК делото да се изпрати като преписка на директора на ДСП за решаване на въпроса по същество, като бъдат съобразени и указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите към настоящето решение. По-конкретно при изготвяне на социалния доклад административният орган следва да определи диференцирания минимален доход за лицето и неговото семейство и съотношението му с доходът, който се декларира, както и да изследва и да даде обосновано заключение по въпроса притежава ли жалбоподателя имущество и може ли то да бъде източник на доходи, респ. и дали не е вещ за обичайно потребление по смисъла на параграф 1 т.7 от ДР на ППЗСП, като упражни правомощията си по чл. 6, ал.2 от З..

В допълнение следва да се посочи, че жалбоподателят оспори с молбата от 30.05.2013г. по реда на чл.193 от ГПК представените по делото писмени документи от трето неучастващо в процеса лице, респ. учреждение. Стореното от жалбоподателя по същество оспорване, не е предявяване на инцидентен установителен иск по смисъла на ГПК или АПК, а е упражняване на процесуалното право на защита на страна в административния съдебен

процес. Поради това съдът намира, че не следва да се образуват отделни дела. по молбата от 30.05.2013г. и съгласно заявеното в писмените бележки по делото от дата 10.06.2013г.

По разноските:

Жалбоподателят чрез адв. Ж. е поискал в съдебно заседание на 31.05.2013г. да му се присъдят разноски по делото на осн.чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Същото искане е направено и в писмените бележки от дата 10.06.2013г.

Представен е на стр. 52 от делото договор за правна защита и съдействие, в което е вписано, че жалбоподателят е освободен поради затруднено материално положение.

Разпоредбата обаче на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата е приложима, когато насрещната страна е осъдена за разноски.

В случая съдът намира, че макар и адв. Ж. да е оказал безплатно адвокатска помощ на материално затруднено лице, доколкото ответникът не е осъден за разноски по делото, то чл. 38, ал.2 от ЗА, ще бъде неприложим. Затова на процесуалният представител на страната не се присъждат разноски на соченото основание.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. К., ЕГН [ЕГН] с адрес по лична карта: [населено място],[жк], ул. 111, бл. 009, вх. В, ет.1, ап. 3 чрез процесуалния представител А. Н. Ж. - адвокат от САК с адрес на кантора: [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед №91-З.-1042 от 13.12.2012г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане-Л.“.

ИЗПРАЩА административната преписка на Директора на дирекция "Социално подпомагане" -Л. за ново произнасяне по молба-декларация с вх.№ 91-З.-1042 от 16.11.2012г., подадена от И. А. К. по искането за отпускане на месечна помощ по чл. 9 ППЗСП, съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в настоящото решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ:

